

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Senzibil a duchove.pdb>

PDB Name: L.Junková-Senzibil a duchové

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Senzibil a duchové

"Já tě přece do ničeho nenutím!" řekla mi dotčeně tchyně, "ale na tvém místě bych se zbytečně nerozmýšlela."

"Vůbec nechápu, proč bych měl představovat nábytek!"

"Ty taky nejsi senzibil a nemáš tu nadpřirozenou vnímavost! On ví, proč vám doporučuje přestěhovat ložnici!"

Ještě jsem se bláhově pokusil o námitky, ale ty jako obvykle skončily s nožičkami nahoře.

"Tobě nevadí, že chudinku Evu pořád bolí hlava? Je to tvá manželka!" sdělila mi, jako bych to nevěděl už dvacet let.

Veškerý odpor se schlíple odplížil pod koberec. Ne že bych věřil na pomstychtivé duchy, údajně se prohánějící pod podlahou a ohrožující živé nad nimi! Avšak pro Evu byl výklad senzibila něco jako posvátné zvěstování. Čert nám byl dlužen tu vlezlou babu od vedle, která k nám toho šaška poslala, bručel jsem potichu, aby mi nebylo rozumět. Stejně mne ty dvě neposlouchaly. "Žili tu ve středověku, byli zákeřně zabiti a od té doby úpějí pod podlahou!" omílaly.

"Žádné úpění jsem neslyšel!" vzchopil jsem se ještě.

Eva na okamžik zaváhala, ale bdělá tchyně nepřipustila žádné pochybnosti: "Jsou to duchové, ty úpějí jinak! A nedojdou klidu, dokud -"

"Dokud co?" chtěl jsem vědět.

"Prosím tě, už mlč!" zaječela nyní Eva a ostentativně si položila dlaň na čelo. Popotáhla a začala vzlykat,

tchyně významně podupávala nohou a hlasitě vzdychala.

V palbě této těžké artilérie jsem se vzdal. Nábytek z ložnice putoval za pomoci souseda přes chodbu do komory, odkud jsme do prázdné místnosti natahali otlučenou komodu, vrzající lenošku a další vetché harampádí. Bylo jasné, že ty staré krámy zapůsobí na duchy pozitivně. Evu přestala bolet hlava, tchyně po několik dní vařila má oblíbená jídla, oknem komory, které vedlo do zahrady, se linula vůně pivoňek. Nakonec jsem se s tou změnou smířil; na frontě nastal klid. Dokud jsme se za pár týdnů nato nevrátili z víkendu....

"Zase jeden vykradený objekt!" hlásil otráveně poručík Kos. "Já nevím, že si lidi ty svoje domky nemůžou líp zajistit!"

"Zloději dnes překonají i bezpečnostní zařízení," namítl kapitán.

"Jenže tihle ani žádné neměli! Zamknou a prostě si odjedou. Není těžké dostat se dovnitř oknem."

Poručík Kos potřásl hlavou: "Kdyby se konečně objevil nějaký nebezpečný případ!" dodal dychtivě.

"Radši ne!" vyděsil se kapitán. "A co vlastně ukradli?"

Poručík nahlédl do hlášení: "Nějaké pitomé šperky," řekl s despektem. "Beztoho budou falešné."

"Co naši známí profici?"

"Nic. Ti mají úplně jiný styl. A z těch, co by snad padali v úvahu, dva sedí a jeden si před týdnem zlomil nohu. A podle mě do toho domku stejně vlezl amatér."

"Všude přibývá amatérů!" bručel kapitán. "Zanechal aspoň nějaké stopy?"

"Jestli ano, tak je ti okradení zničili: všechno rozšlapali a všude jsou jenom jejich otisky. Přesto jsem objevil podezřelou osobu!"

"Doufám, že jsi ji hned nesebral!" Kapitán měl s poručíkem své zkušenosti. "Co je to zač?"

"Jejich sousedka. Tvrdili mi, že k nim chodí často na návštěvu, občas jim věnuje králíka..."

"A tím je podezřelá?"

"No, oni měli ty šperky jen tak - volně v zásuvce přiborníku!"

"A když vytahovali lžičky, tak je zahlídla, dostala na ně zálusk a v noci vyrazila okno."

"Netvrdím přece, že ona! Ale zjistil jsem, že má svého muže omotaného kolem prstu a -"

"Kdyby každý, kdo je pod pantoflem, měl hned vykrádat sousedy..." Kapitán sáhl do stolu pro dýmku.

"Jenomže tenhle byl už v minulosti trestán!"

"Za krádež?"

"To zrovna ne. Za urážku veřejného činitele."

Ruka s dýmku klesla rezignovaně na stůl.

"Nebojte se, já ho dostanu!" prohlásil poručík Kos útěšně. Než se mu to však podařilo, přibyl další vykradený objekt: opět rodinný domek, opět rozbité sklo v okně.

"Tomu sousedovi se to zalíbilo!" poznamenal kapitán.

"Jenomže on má bohužel alibi!" řekl nespokojeně poručík Kos. "Večír se v hospodě namazal a štamgasti ho před půlnocí přitáhli domů - Ještě druhý den ráno byl mimo..."

"Nakonec budeš mít opravdu větší případ!"

"A naše oddělení se proslaví!" zaradoval se poručík Kos.

Nevšímal si kapitána, který vypadal, jako by se chtěl pokřizovat.

Hned druhý den ráno vypravil se poručík prozkoumat terén u prvního vykradeného domku..Snad že byl tak snaživý, tak zapálený, přispěchala mu na pomoc vlídná náhoda. Sotva vystoupil z vozu, přihrála mu sousedy, kteří se právě se zápalem hádali. "Kašlu na tvoje duchy!" řval z domku rozzuřený mužský hlas. Sousedka vyletěla na zápraží. "Jsi blázen!" ječela z bezpečné vzdálenosti. "Já za to přece nemůžu!"

"Zasloužila bys pár facek!" ozývalo se z okna. "To jsou ty tvoje pochybné známosti! Ten hajzl, se kterým ses tahala -" Hlas zeslábl a sousedka kvapně prchla o kus dál. Měla proč: její muž se objevil ve dveřích a zuřivě máchal pěstmi. "Prej senzibil! Je to lump a zloděj!" Rozběhl se na svoji ženu, která začala hlasitě ječet.

V tom okamžiku už se poručík rozhodl zasáhnout. "To mi laskavě vysvětlíte!" oslovil překvapeného zuřivce. "O jakém senzibilovi je tady řeč?"

Za pár minut, využiv rozpolcení obou manželů, kteří se začali vzájemně osočovat, věděl už dost. "Ještě se

vrátím!" pronesl výhrůžně. "Nikam se nevzdalujte!"

"On mě zabije!" ječela sousedka.

"Sotva! A kdyby, tak aspoň nebudeme muset pátrat po pachateli," odtušil poručík a nasedl do vozu.

"Nakonec se přece jen našlo pár otisků na okenním rámu," hlásil poručík Kos. Kapitánovi. "Máme je v kartotéce. A toho chlapa mám za dveřmi."

Zaskočený muž ani nezapíral. Celkem ochotně přiznal, že si jako senzibil vylepšoval životní úroveň. "Oni na to lidi dneska letějí! Běhají za jedním, tahají ho domů..." pokusil se svalit odpovědnost na stoupající poptávku.

"Nejde o vaše pochybné kšefty," řekl kapitán. "Ale o to, co jste z nich vytěžil: prohlédl jste si ty domky zevnitř, vyslídil, co by se dalo ukrást a pak jste do nich vnikl."

Než se vzpamatovali, rozběhl se obviněný muž k otevřenému přízemnímu oknu, vyskočil ven a dal se na zběsilý útěk.

Poručík Kos zmizel stejnou cestou. Za okamžik se ozvaly dva výstřely krátce po sobě. Kapitán se chytil za hlavu. "Já jsem to tušil," zamumlal. Otevřel dveře, aby vydal příslušné pokyny.

Poručík Kos se v té chvíli objevil v okně.

"Snad jsi ho nezastřelil!" vykřikl kapitán.

Poručík Kos se zazubil: "Stačily dvě rány do vzduchu! On zakopl a už jsem ho měl. Je tak vyjevený, že nám teď poví všechno. Možná i to, o čem ještě nevíme."

"Hlavně že se to obešlo bez krve," oddechl si kapitán. "S tebou jeden nikdy neví..."